

DR. BAKAY KORNÉL

Vélemény

Dr. Bakay Kornél

A történész felelőssége.

Néhány megjegyzés Ungváry Krisztián ítékezéséről.

Nemrégiben ismét rám támadt a balliberális történészek egyik hangadója, Ungváry Krisztián, nehezményezve, hogy a nyolcvanadik születésnapomon a Magyarságkutató Intézet vezetői megköszöntöttek. Pedig illet nem lett volna szabad tenniük, mivel én a sumér-magyar rokonság szószólója vagyok, valamint tagadom Jézus zsidó származását. Egész életművem ennyiből áll, állítják. De nem is számítok történésznek, hiszen a Magyar Tudományos Művek Tára (MTMT) nem említi a nevemet, míg Ungváryt viszont 176 esetben.

Nem ez az első durva támadás ellenem. Negyedszázaddal ezelőtt azért rontottak rám, mert kétségbe vontam a finnugor rokonság és származás-elméletet, kimutatva annak tarthatatlanságát (eredeti források

felhasználásával). Az akkori hangadó történészek egyike, Engel Pál így fogalmazott: „Bakay ezzel kiírta magát a történettudományból”. De tetéztem bűneimet azzal, hogy „a középkori eredetű hun-magyar és avar-magyar rokonság avitt elgondolását igyekeztem beleerőszakolni a magyar őstörténetbe.” A legújabb kutatások azonban, szinte pontról-pontra, megerősítették a 25 év óta folyamatosan képviselt eredményeimet! És a finnugor rokonságot is véglegesen megcáfolta az archeogenetika!

2003-ban egy katona-történeti múzeumi kiállítás kapcsán rohantak rám, csak azért, mert a nyilas-korszak relikviáit is bemutattuk. A kiállítást bezáratták, ami példa nélküli Európában, majd kényszernyugdíjaztak. A tudományos kutatások szabadságának illusztrálására.

2013-ban a Magyar Érdemrend tisztikeresztjével tüntettek ki. Ismét felharsant az ítélezők kórusa: vegyék vissza tőle a kitüntetést! Nem vették vissza, sőt később átadták a Magyar Érdemrend középkeresztjét is!

A magyar cserkészlet feltámasztása után (amelyért együtt küzdöttem Sinkovits Imrével és Máthé Leventével 1988/89-ben), ismét megjelent a Magyar Cserkész folyóirat (sajnos később megszűnt!). Ennek szerkesztői kértek fel egy őstörténeti sorozat megírására, amely a gyerekek, a fiatalok számára, érthető módon választ ad sok, őket érdeklő kérdésre, így – többek között – az ókori Kelet históriájára is. Ebben a sorozatban (Kik vagyunk? Honnan jöttünk?) szerepelt a következő mondat: „Nem lehet véletlen, hogy a világ eddig vizsgált 300 nyelvének mindegyikében megtalálhatók ósumér alapszavak.” Így vannak szóegyezések a magyar és a sumér szavak között is. De tele vagyunk

bizonytalansággal, írtam akkoriban, hiszen a honfoglaló őseinket is négyezer év választotta el a suméroktól. Majd így folytattam: „Jelen ismereteink szerint feltehető, hogy a szkíták már az i.e. II. évezredében találkoztak sumér nyelvű népekkel, mégpedig a Zagrosz és a Kaukázus közötti térségben....s aligha kétséges, hogy a nagyállattartó lovas népek kultúráját igen nagymértékben meghatározta az ókori Kelet művészete és hitvilága, kezdve az állatábrázoló művészettől egészen az életfáig.”

Később a Történelem 5. osztály c. gyermekeknek írt tankönyvünkben (2004) szóltam a sumerek országáról (49-54. oldalon), de sumér-magyar rokonságról egyetlen szó sem esett.

Jézus származásáról pedig sose értekeztem, legfeljebb hivatkoztam különböző nézetekre. Ungváry Krisztián, vélhetően, soha nem olvasott egyetlen munkámat sem, pedig önálló köteteim száma harminc, tanulmányaimat, cikkeimet nem is véve figyelembe.

De akkor miért váltam „tudománytalan számárságok kiötlőjévé”, amikor öt évtizedes szakadatlan tanulás és anyaggyűjtés, keleten tett tanulmányutak gazdag tapasztalatai után őstörténetünket más szemszögből kívántam bemutatni?

Nehéz és súlyos kérdés. De megválaszolható. Aki érvényesülni akar, aki elismerést óhajt kapni, aki igényt tart arra, hogy kitüntetései, hivatalos és tudományos címei legyenek, annak bele kell illeszkednie a hivatalos élet közegébe, annak el kell fogadnia az „előírt normákat,” annak csak elfogadott nézetei lehetnek. „A tudomány fellegrárában ülőknek az az érdeke, hogy igazságaik változatlanok maradjanak” (Király Péter akadémikus). Aki megkísérli fellebbenteni a sötét és nehéz függönyt a magyarság titkolt történetéről, annak számolnia kell a kiközösítéssel!

A magam részéről célul tűztem ki, hogy a művelt nagyközönség elé tárom a magyar

őstörténet és a magyar történelem igazabb arcát. Leszek eretnek, mert csak akkor érvényes igazán a tanítás, ha megkövezik érte az embert. Tudom jól, hogy Pázmány Péternek igaza volt, amikor így fakadt ki: „az új tanító atyafiak igen nehéz néven vészik, ha valaki igazat mond nekik, s ezért mind ellenségeim, mind régi barátaim szidnak, pöknek engemet...hátam megett rágnak, törbe csalják fejemet.”

Életcélom lett megmutatni, és amennyire lehet bizonyítani, hogy a magyarság a szkíta, hun, avar, onogur és türk népek családjába tartozik, annak tagja volt és maradt, amint a régiek is tudták és vallották. Az ítélkező Ungvárynak egyáltalán nincs igaza akkor sem, amikor kijelenti, nincs Fideszes vagy DK-s matematika és történelem. A matematika valóban nem politika-függő, de a történelem, helyesebben: a történetírás igenis mindig az volt, és az is maradt! A történetírás manipulálható és manipulálják is sok évszázad óta. És példák gyűjtésére elég Ungváry Krisztián könyveit olvasgatni. Nem becsülöm azokat, akik becsmérlik és gúnyolják ősi múltunkat és régi hagyományainkat. Nem akkor tárgyilagos a történetírás, ha szennyes árként mossa el az összetartozásunk homokpartjait, ha tagadja azt, hogy igenis mások vagyunk itt Európa közepén.

„A magyar népnek nincsen csekélyebb hivatása, mint képviselni Európában – egyedüli heterogén sarjadék – ázsiai bölcsőjében rejtőz, eddigelé soha ki nem fejlett, sehol érettségre nem vívott sajátságait” (Széchenyi István gr., Kelet népe, 1841).

Bakay Kornél